

Arrest

nr. 145 404 van 12 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 15 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Uw moeder verklaarde dat u de Ethiopische nationaliteit heeft. Uw vader is Sierra Leoons en u bent geboren in Brussel. Uw ouders leerden elkaar kennen in Griekenland waar ze enige tijd samen verbleven. Toen uw moeder zwanger was van u besloten uw ouders Griekenland te verlaten. Op weg naar België zijn ze elkaar uit het oog verloren. Jullie weten niet waar uw vader zich op dit moment bevindt en hebben geen contact meer met hem.

Uw moeder verklaart te vrezen dat, bij een terugkeer naar Ethiopië, men u zal willen besnijden omdat dit in Ethiopië een nationale traditie is. Uw moeder wil niet dat u hetzelfde meemaakt als zij.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat uw moeder onvoldoende gegevens of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet kan wenden tot het land waar u de nationaliteit van draagt uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw moeder haalt immers geen redenen aan die volstaan om te concluderen dat u internationale bescherming behoeft in de zin van de Conventie van Genève of in de zin van de subsidiaire bescherming.

Er kan immers worden opgemerkt dat uw moeder reeds tijdens haar eigen asielprocedure, weliswaar pas tijdens het gehoor voor het CGVS, melding maakte van haar vrees voor de besnijdenis van haar dochters. Reeds in de beslissing van de asielaanvraag van uw moeder tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd uitgebreid ingegaan op haar vrees voor besnijdenis van haar dochters. Deze beslissing werd bovendien bevestigd door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 2/9/2014.

Aangezien uw moeder, gehoord in uw naam tijdens uw asielprocedure, verklaarde dat ze de verklaringen die ze aflegde tijdens haar persoonlijke asielaanvraag niet wenste te wijzigen (zie gehoor CGVS asielaanvraag (M.Y.J.) en (B.D.T.), dd. 3/11/2014, p. 2), kan het dan ook volstaan de motivering aangaande de vrees voor besnijdenis van haar dochters, waarin door het CGVS reeds rekening werd gehouden met de situatie van u en uw zus, (B.D.T.) (CG 13/15764), te herhalen.

Vooreerst kan reeds worden opgemerkt dat uw moeder haar vrees voor uw besnijdenis linkt aan de besnijdenis van een dochter die ze in 2002 verloor. Uw moeder haalt aan dat haar oom haar dochter in Ethiopië had besneden en dat haar dochter daardoor overleed. De motivering van het CGVS in dit aspect van de asielaanvraag van uw moeder, die niet betwist wordt in het arrest van de RVV, luidt als volgt :

'Wat betreft uw verklaringen in verband met het u opgedrongen huwelijk met (D.G.), en het kind dat u verloren zou hebben na besnijdenis, dienen volgende vaststellingen gemaakt. U verklaarde dat u, na uw vrijlating uit de gevangenis, van Addis Abeba naar Ambo ging, waar u beviel van een dochter, en waar u bleef, tot u uw kind op de leeftijd van drie maanden verloor, ten gevolge van de besnijdenis die op haar werd uitgevoerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 8). U verklaarde voorts dat u uit Ethiopië vertrok omdat u uw kind verloor (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd waarom u op de DVZ helemaal niets zei over deze besnijdenis van uw dochter, antwoordde u dat ze u zeiden te antwoorden op de vragen die u gesteld werden. U geconfronteerd met de vaststelling dat u verklaarde Ethiopië te hebben verlaten omwille van de dood van uw kind, en opnieuw gevraagd waarom u daarover dan helemaal niets vermeldde op de DVZ, antwoordde – allerminst overtuigend – dat dat niet gevraagd werd, en u enkel mocht antwoorden op de u gestelde vragen. U verklaarde verder dat u gedwongen werd te huwen met een vriend van uw vader, het kind dat deze bij u verwekte, besneden werd en stierf, en u omwille daarvan Ethiopië verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 14-15). U gevraagd waarom u tijdens het gehoor op de DVZ helemaal niets zei over het huwelijk dat u opgedrongen werd, antwoordde u opnieuw, geenszins overtuigend, dat dat u niet gevraagd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U gesteld dat ze u toch vroegen naar de redenen waarom u uw land verliet, antwoordde u bevestigend en gaf u aan dat u kort antwoordde dat u en uw vader werden gearresteerd, en u dan uitlegde hoe u naar België kwam. Deze verklaringen weten evenwel niet te overtuigen. Immers, het is allerminst onredelijk te verwachten van iemand die internationale bescherming vraagt, dat deze zelf de voornaamste redenen voor de nood aan internationale bescherming naar voren zou weten te brengen. Gegeven uw eigen verklaringen – namelijk dat u na uw vrijlating nog een tweetal maanden te Addis Abeba verbleef, u daarna naar Ambo ging wanneer u 8 maanden zwanger was, samen met de man waarmee u gedwongen werd te trouwen, en dat u Ambo verliet, en daarop Ethiopië, omdat uw pasgeboren kind overleed op de leeftijd van 3 maanden, nadat ze werd besneden (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en 25) - kan op zijn minst verwacht worden dat u dit alles zou vermelden wanneer u gevraagd werd naar de redenen waarom u uw land verliet, gezien u zelf aangaf dat de directe aanleiding voor uw vertrek, de dood van uw pasgeboren kind was.

Dat u deze kernaspecten – namelijk het u opgedrongen huwelijk en de besnijdenis en dood van uw 3-maand oude kind – van het door u geopperde asielaanvraag onvermeld liet, wanneer u gevraagd werd naar de redenen waarom u uw land verliet, weet niet te overtuigen en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Voorts kunnen nog enkele andere van uw verklaringen opgemerkt, die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het aan u opgedrongen huwelijk met (D.G.). U verklaarde dat uw vader u, rond de jaren 1998-1999 (in termen van de Gregoriaanse – westerse – kalender) zei dat u zou moeten huwen met deze persoon en u met hem een goed leven zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd hoe u daarop dan reageerde, antwoordde u dat u hem zei dat u niet wou trouwen met hem, u niet met hem wou samenwonen, en u ook zei dat (D.G.) reeds kinderen had van uw leeftijd. Gevraagd

wanneer u dan met deze persoon zou moeten trouwen, antwoordde u dat u er niet aan dacht te huwen met hem, u dat ook zei aan uw vader, en u uw opleiding wou voortzetten (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U opnieuw gevraagd welke datum voorzien werd voor dit huwelijk, antwoordde u dat de datum nog niet vastgelegd werd, en uw vader u poogde te overtuigen van het huwelijk – hetgeen het gedwongen karakter van het door u geopperde gedwongen huwelijk toch enigszins lijkt te relativiseren. U verklaarde verder dat u door (D.G.) werd verkracht, wanneer uw vader was gaan werken. Gevraagd waarom hij zoiets deed, gezien u hoedanook met hem zou moeten huwen, antwoordde u het niet te weten. Gesteld dat hij op die manier het huwelijk toch op het spel zette, antwoordde u dat u verkracht werd, en u dan geen alternatief meer had. Gevraagd of u deze verkrachting aangegeven heeft bij de politie, antwoordde u ontkennend, en voegde u eraan toe dat hij uw vaders aanvaarding had, en uw vader niets zei wanneer u hem vertelde dat u door (D.G.) verkracht werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). Gevraagd of u ooit poogde weg te lopen, gezien u werd gedwongen te huwen, en verkracht werd, antwoordde u ontkennend. U verklaarde eveneens dat u, na uit de gevangenis vrijgelaten te zijn, na een tweetal maanden samen met (D.G.) naar Ambo ging, waar u samen met (D.G.) verbleef bij uw nonkel langs vaderkant (zie gehoorverslag CGVS, p. 15 en 25). Voor u naar Ambo ging, kwam (D.G.) u in Addis Abeba thuis opzoeken, vroeg u om opnieuw post te bezorgen aan mensen en herhaalde ook opnieuw zijn vraag aan u om met hem samen te wonen, hetgeen u niet wou en ook weigerde, maar waarvan uw familie evenwel een voorstander was (zie gehoorverslag CGVS, p. 19 en 26). Gevraagd waarom u – gegeven uw verklaringen dat u gedwongen werd te huwen, en uw familieleden daarvan voorstander waren – samen met (D.G.) naar de broer van uw vader te Ambo ging, gezien u dan toch wel kon verwachten dat u gedwongen zou worden te huwen, antwoordde u, weinig overtuigend, dat u al wist dat u gedwongen zou worden, en u wel gedwongen was met hem mee te gaan gezien u niemand anders had (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd waar (D.G.) woonde, vooraleer u naar Ambo ging – gegeven uw verklaringen dat hij met u wou samenwonen, en u dit zowel aan hem als aan uw vader weigerde – antwoordde u het niet te weten, en dat u niet interesseerde. Gevraagd of u dan niet wist waar hij woonde, hoewel u reeds een viertal jaren wist dat u zou moeten huwen met deze vriend van uw vader, antwoordde u dat u bang was, u niet wou weten waar hij woonde, en u eigenlijk niets van hem wou weten. Gevraagd of, wanneer (D.G.) u zei bij hem te komen wonen, hij u dan niet zei waar hij woonde, antwoordde u, de vraag ontwijkend, dat hij met u wou samenwonen, maar u niet met hem (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). U de vraag nogmaals gesteld, antwoordde u dat hij het u niet zei (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Gevraagd of u dan niet weet waar de man woonde met wie u gedwongen werd te huwen, maar wel dat hij kinderen heeft van uw eigen leeftijd, antwoordde u dat u wist dat hij familie had in Ambo.

Bovenstaande verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen gedwongen te zijn geworden te huwen met (D.G.), alsook aan uw verklaringen door deze persoon te zijn verkracht. Immers, dat u gegeven deze verklaringen, na een tweetal maanden samen met (D.G.) bij uw nonkel te Ambo ging wonen, omdat u anders niemand had, weet niet te overtuigen. U verklaarde daarenboven dat, wanneer u uw broer na uw vrijlating in de gevangenis opzocht, uw broer u zei dat u geen goed leven zou hebben indien u het u opgedrongen huwelijk zou aanvaarden, en u zei dat hij geld had gespaard, alsook dat, wanneer u (alleen) van Ambo naar Addis Abeba terugkeerde, u bij uw buurvrouw verbleef, die u aanraadde het land te verlaten en u daarbij ook financieel hielp (zie gehoorverslag CGVS, p. 11, 25, 28) – verklaringen die er allerminst op wijzen dat u geen andere keuze had dan mee te gaan met de man die u verkrachtte en met wie u gedwongen werd te huwen, daar u anders niemand anders zou hebben.'

Vervolgens spreekt de RVV zich in zijn arrest uit over de vrees voor besnijdenis van haar dochters op zich :

'2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter adstructie van haar voorgehouden identiteit, herkomst, nationaliteit, asielrelaas en reisweg.

Verder dient verweerder te worden bijgetreden waar deze in de nota vaststelt dat verzoekster de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat waar deze op omstandige en gedetailleerde wijze motiveert waarom geen geloof kan worden gehecht aan het door haar geopperde asielrelaas. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, gezien deze niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen. **Aldus kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde arrestatie, aan de vermeende arrestatie van haar vader en haar broer, aan het verklaarde aan haar opgedrongen huwelijk en aan de besnijdenis en de dood van haar kind in Ethiopië.**

Verzoekster beroept zich op een vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes. De geloofwaardigheid en de ernst van deze vrees worden echter op fundamentele wijze ondermijnd doordat zij hiervan in de vragenlijst van het CGVS nergens melding maakte (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze

alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster de vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes hierin zou hebben vermeld indien zij zulke vrees daadwerkelijk koesterde.

De geloofwaardigheid van verzoeksters vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes wordt nog verder ondermijnd doordat zij niet wist wat de wet in Ethiopië zegt over FGM en niet kon aangeven of FGM er toegelaten of verboden is (administratief dossier, stuk 5, p.29). Indien zij een vrees koesterde dat haar dochtertjes zouden worden besneden, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich hierover zou hebben geïnformeerd.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op basis van de hierin aangehaalde verklaringen en informatie met recht gemotiveerd:

“U verklaarde dat u niet wilt dat uw kinderen meemaken wat u meemaakte, (vrouwen)besnijdenis traditie is in Ethiopië, u bang bent van uw nonkel langs vaderszijde, en uw dochters, in het geval ze niet besneden zouden worden, vermeden zullen worden (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd of, indien u in Addis Abeba zou wonen, u niet zelf de beslissing zou kunnen nemen, antwoordde u dat u in Addis Abeba de politie vreest [waarmee u verwijst naar uw, hierboven evenwel ongeloofwaardig bevonden, arrestatie en detentie]. Gevraagd waarom, indien u in Addis Abeba zou wonen en er geen problemen zou hebben met de politie, u de besnijdenis van uw dochters niet zou kunnen tegenhouden, antwoordde u vaagweg dat u er in contact zou staan met uw familie (hoewel u, zoals hierboven vermeld, verklaarde dat u niemand had in Addis Abeba), het er traditioneel aanvaard is, en uw dochters door niemand aanvaard zouden worden indien ze niet besneden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.29). U geconfronteerd met de vaststelling dat er in Addis Abeba toch veel vrouwen niet besneden zijn, antwoordde u het niet te weten, dat u besneden bent, en u meent dat iedereen besneden is. Gevraagd of u weet wat de wet in Ethiopië zegt over het gebruik van vrouwenbesnijdenis, antwoordde u het niet te weten, noch te weten of het al dan niet is toegelaten.

Het dient evenwel vastgesteld dat deze door u geopperde vrees dermate vaag is, gezien u niet concreet weet aan te geven wie druk op u zou leggen opdat uw dochters besneden zouden worden, en dat uw verklaringen wat betreft de sociale uitsluiting die een normaal leven voor uw dochters onmogelijk zou maken, niet weten te overtuigen. Immers, uit de beschikbare informatie (Zie “Country Profile: FGM in Ethiopia” dd. oktober 2013, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat, hoewel het gebruik van ‘Female Genital Mutilation’ (verder FGM) problematisch en wijdverspreid is in Ethiopië, FGM bij wet verboden is in Ethiopië, er vooruitgang wordt geboekt in de strijd tegen het gebruik, de houding ten aanzien van FGM in Ethiopië aan het wijzigen is (zo zou de steun voor FGM tussen de jaren 2000 en 2005 gehalveerd zijn), en het gebruik van FGM dalend is. Daar waar het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar, in heel Ethiopië, in het jaar 2000 51,9% bedroeg, daalde dit percentage in het jaar 2005 tot 37,7% en in het jaar 2011 tot 23%. Voorts blijkt dat de problematiek groter is in rurale gebieden, dan in stedelijke centra, en dat het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar in de regio Addis Abeba, in het jaar 2011, 9,2% bedroeg, daar waar dat in het jaar 2005 nog 25,1% was, en in het jaar 2000 39,8% - hetgeen duidt op een significante, dalende trend. Er wordt eveneens vermeld dat er in Ethiopië meer dan 82 lokale en internationale organisaties werkzaam zijn ter uitroeiing van FGM – voornamelijk in stedelijke gebieden – en dat de Ethiopische overheid een gunstig wettelijk kader, en beleidsklimaat, verzekerde. Gegeven deze vaststellingen, dient opgemerkt dat uw verklaringen wat betreft de onmogelijkheid een normaal sociaal leven te kunnen leiden in Ethiopië, indien men als vrouw onbesneden is, niet overtuigen. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de door u geuite vrees voor besnijdenis van uw dochters, gegrond is, en u dit niet zou kunnen tegenhouden.”

Deze motivering vindt overigens bevestiging in de informatie die verzoekster bij het verzoekschrift voegt.

Ook uit deze informatie blijkt duidelijk dat zich in Ethiopië een gevoelige daling voordeed in de prevalentie van FGM, dat FGM – hoewel dit weinig veroordelingen tot gevolg heeft – wettelijk strafbaar is, dat de overheid actieve ontradingscampagnes voert en dat het probleem van FGM in de steden kleiner is.

In zoverre verzoekster om voormelde motivering te ontkrachten in onderhavig verzoekschrift de nadruk vestigt op haar etnie als Oromo, beweert dat de prevalentiegraad van FGM binnen deze etnie zoals in 2005 nog steeds 88 procent zou zijn en poneert dat zij daardoor een objectief risico op vervolging loopt, dient te worden opgemerkt dat zij in dit betoog niet kan worden gevolgd.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de prevalentiegraad van FGM bij de Oromo, in tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt, weldegelijk en net als in de rest van Ethiopië significant is gedaald. Uit

de informatie in het dossier blijkt immers dat zich een significante daling in de prevalentie van FGM voordeed in geheel Ethiopië, daar waar deze voor meisjes onder de vijftien jaar in 2000, 2005 en 2011 respectievelijk 51,9%, 37,7% en 23% bedroeg. Tevens blijkt hieruit dat deze daling zich in alle regio's voordeed. Inzake de regio Orimiya, waar de Oromo-etnie geconcentreerd is, blijkt in dit kader dat de prevalentie van FGM bij meisjes onder de vijftien jaar daalde van 43,2% in 2000 naar 34,9% in 2005 en 17,3% in 2011. Dat de daling ook bij de Oromo plaatsvond blijkt eveneens duidelijk uit de cijfers van EGLDAM in de landeninformatie. Hieruit blijkt dat het totale aantal besneden vrouwen bij de Oromo daalde van meer dan 80% in 1997 naar 58,5% in 2007 (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie, Country Profile: FGM in Ethiopia van oktober 2013, p.19-20, 41-43). De loutere verwijzing naar de situatie inzake FGM bij de Oromo in Ethiopië kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoeksters dochters bij een eventuele terugkeer dreigen te worden vervolgd.

Daarenboven blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar band met de Oromo-gemeenschap uitermate beperkt is en dat het gegeven dat zij Oromo is geen grote rol speelde in haar leven. Zij woonde van haar achtste en tot in 2002 in Addis Abeba en liep daar ook school. Verder spreekt zij geen Oromo omdat haar ouders Amhaars spraken sedert zij als kind opgroeide in Addis Abeba. Voorts had zij moeite om Ambo, haar dorp van oorsprong, te situeren in Ethiopië in het algemeen en in Orimiya in het bijzonder, kon zij de hoofdstad van de Oromiya-regio niet geven, kende zij de naam van de traditionele godsdienst bij de Oromo niet en kon zij de festivals van de Oromo niet geven (ibid., p.4, 6-7, 22-23, 28). Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeksters familie niet dermate op de Oromo-tradities gericht is dat zij haar dochtertjes zou willen laten besnijden.

Verzoekster verwees bij het CGVS bovendien zelf niet naar het feit dat haar etnie een grote rol speelde voor haar vrees. Zij stelde er, wanneer gevraagd werd waarom het een probleem zou zijn indien zij in Addis Abeba zou wonen aangezien daar veel vrouwen niet besneden zijn, immers gewoonweg het niet te weten, zelf besneden te zijn en te denken dat iedereen besneden was (ibid., p.14, 29). Bijgevolg kan bezwaarlijk worden geloofd dat verzoekster, zoals zij heden laat uitschijnen, louter op basis van haar etnie problemen zou krijgen indien zij in Addis Abeba zou wonen; derhalve slaagt zij er niet in de voormelde motivering te ontkrachten.

Verzoekster verwijst daarnaast nog naar haar kwetsbaar profiel als alleenstaande moeder en naar de verwaterde banden met haar thuisland. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas en van haar beweerde vrees voor een besnijdenis van haar dochters, is het niet aangetoond dat zij als alleenstaande moeder van twee dochters die geen steun geniet zal worden beschouwd en beschikt zij in Addis Abeba nog over familieleden (haar vader en haar broer) die haar kunnen ondersteunen. Verder is verzoekster een volwassen, zelfstandige vrouw die enige scholing heeft genoten en erin slaagde om jarenlang op zelfstandige wijze in Libanon en Griekenland te verblijven, zodat van haar hoe dan ook mag worden verwacht dat zij op zelfstandige wijze in haar land van herkomst kan verblijven.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar een Franstalig arrest van de RvV, dient, nog daargelaten dat dit arrest betrekking heeft op de situatie inzake FGM in Guinee en dat verzoekster niet aantoonde dat deze situatie vergelijkbaar is met deze in Ethiopië, te worden opgemerkt dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.'

De verklaringen die uw moeder aflegde in het kader van uw asielprocedure zijn niet van die aard dat ze bovenstaande motivering aantasten. Integendeel, uw moeder verklaarde dat ze reeds tegen besnijdenis was op het moment dat men haar oudste dochter in Ethiopië wou besnijden (zie gehoor CGVS dd. 3/11/2014, p. 4). Uw moeder gaf aan op dat moment niet geweten te hebben dat er meisjes waren die niet besneden waren. Gevraagd waarom ze dan wou dat haar dochter niet besneden werd - iets wat toch niet evident is voor iemand die enkel weet dat alle meisjes besneden zijn en dit de normale gang van zaken is - verklaarde uw moeder dat ze het niet wou omdat zijzelf problemen had daardoor (zie gehoor CGVS dd. 3/11/2014, p. 4). Gevraagd hoe uw moeder dan wist dat die problemen een gevolg waren van haar besnijdenis, verklaarde uw moeder dat haar ouders haar zeiden dat ze deze problemen had omdat ze niet goed was besneden. Uw moeder weet echter niet wat haar ouders daarmee bedoelden en gevraagd of vrouwen die goed besneden zijn dan geen problemen hebben, verklaart ze het niet te weten omdat het in Ethiopië taboe is en er niet over gesproken wordt. Ook hier blijkt eens te meer dat de verklaringen van uw moeder over de besnijdenis van haar oudste dochter helemaal niet doorleefd overkomen. Immers, er kan aangenomen worden dat het zich verzetten tegen een traditionele praktijk die gepercipieerd wordt als alomtegenwoordig gepaard gaat met enige bewustwording waarover dan ook coherente verklaringen kunnen worden afgelegd. Dat uw moeder enerzijds haar onwetendheid over haar al dan niet goed uitgevoerde besnijdenis verklaart door de taboesfeer die er rond FGM hangt in Ethiopië maar anderzijds wel verklaart dat het haar ouders waren die haar zouden gezegd hebben dat ze problemen had omdat haar besnijdenis niet goed werd uitgevoerd, iets wat toch merkwaardig is als er zo'n groot taboe rond hangt, toont aan dat zij niet in staat

is haar verzet op een coherente manier toe te lichten. Opnieuw zijn haar verklaringen betreffende de slecht afgelopen gedwongen besnijdenis van uw moeders dochter in Ethiopië niet aannemelijk. Gevraagd of uw moeder -ondertussen- getracht heeft informatie te krijgen over de huidige situatie (prevalentie) op gebied van FGM in Ethiopië - een element dat nochtans opmerkelijk aanwezig was in de motivering tot weigering van haar persoonlijke asielaanvraag - stelt uw moeder opnieuw dat zij niks weet aangezien ze niet in de mogelijkheid was het te vragen (zie gehoor CGVS, p. 5). Nochtans verklaart uw moeder wel mensen buiten Ethiopië te kennen die besloten hebben hun dochters niet te laten besnijden (zie gehoor CGVS, p. 5) en legt uw moeder lidkaarten van GAMS voor, een organisatie in België die zich bezighoudt met FGM. Indien uw moeder werkelijk geïnteresseerd zou zijn in de situatie in Ethiopië, omdat ze vreest dat haar dochters bij een terugkeer het risico lopen besneden te worden, mocht toch van haar aangenomen worden dat ze zich ondertussen beter had geïnformeerd bij de kanalen die haar ter beschikking stonden, zoals GAMS en andere Ethiopiërs met wie ze contact onderhoudt. Opnieuw tast deze vaststelling de ernst van jullie vrees fundamenteel aan.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat uw advocaat in zijn brief (dd. 16/9/2014) aanhaalde dat u en uw zus in Ethiopië te kampen zullen krijgen met sociale uitsluiting en marginalisatie, aangezien jullie buitenhuwelijkse kinderen zijn. Echter, uw moeder, van wie toch mag verwacht worden dat ze daar als geboren en getogen Ethiopische een beter zicht op heeft dan uw advocaat, vermeldde hieromtrent geen enkele vrees. Gevraagd of er, buiten haar vrees voor besnijdenis, nog redenen waren waarom ze asiel vroeg voor haar dochters, voegde uw moeder niets toe (zie gehoor CGVS, p. 3). Ook op het einde van het gehoor, toen haar de kans gegeven werd toevoegingen te doen, verklaarde ze niets te hebben toe te voegen (zie gehoor CGVS, p. 6).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Uw moeder legde in het kader van uw asielaanvraag jullie lidkaarten van GAMS en medische attesten voor waaruit blijkt dat u niet besneden bent en uw moeder wel besneden is (type II). Jullie lidmaatschap van GAMS en het feit dat u niet besneden bent wordt hier echter niet in twijfel getrokken. Dat uw moeder wel besneden is doet niets af aan bovenstaande motivering. Immers, dat zij besneden is toont allerm minst nog aan dat u eveneens een risico loopt op besnijdenis gezien de opmerkelijk dalende prevalentie van FGM in Ethiopië de laatste jaren (zie informatie bijgevoegd aan uw administratief dossier). De documenten aangaande het opsporingsonderzoek naar uw vader tonen enkel aan dat uw moeder gevraagd heeft (B.D.) op te sporen. Nergens blijkt echter dat het hier uw vader betreft aangezien uw moeder geen officiële identiteitsdocumenten voor u of uw zus voorlegt. Bovendien voegt deze informatie over het opsporingsonderzoek niets toe aan uw asielrelaas. Hetzelfde geldt voor de documenten in verband met de medische toestand van uw moeder.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op het feit dat u in België bent met uw moeder Mekiso Yago Elani (ov 7.701.898, CG 13/13482) die een apart asioldossier heeft."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/2 tot en met 48/5 en 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster wijst erop dat haar moeder reeds eerder het voorwerp uitmaakte van vervolging daar zij een besnijdenis type 2 onderging. UNHCR heeft bevestigd dat FGM vervolging uitmaakt. Het dossier

van haar moeder is onlosmakelijk verbonden met verzoeksters dossier. Bijgevolg meent verzoekster dat, gelet op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, de bewijslast op verweerder rust aangezien haar moeder reeds het voorwerp van vervolging heeft uitgemaakt. Zij wijst er tevens op dat haar moeder op 30 december 2014 een herstellende operatie zal ondergaan, zodat de mogelijkheid bestaat dat haar moeder zelf opnieuw het slachtoffer van besnijdenis zal worden. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van State van 27 november 2014 en voert aan dat door verweerder of de Raad aangetoond moet worden dat er goede redenen voorhanden zijn dat verzoekster en haar moeder niet opnieuw het slachtoffer worden van vervolging.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de vrees voor besnijdenis laattijdig werd ingeroepen, wijst verzoekster op de stelling van UNHCR dat FGM vervolging uitmaakt, zodat het loutere gebrek aan een subjectieve vrees niet per se afdoet aan de objectieve gegrondheid van de vrees. Verzoekster verwijst naar de richtlijnen van UNHCR met betrekking tot FGM. Tevens wijst verzoekster erop dat FGM *“een typisch soort vrees is dat kan ontstaan na enig verblijf in een ander land, met een andere cultuur. FGM is daarenboven een erg intieme thematiek die het erg moeilijk kan maken aan asielzoekers om direct ter sprake te brengen. Het is niet ongewoon dat dit met enige schroom gepaard gaat.”*

Verder wijst verzoekster erop dat zij tot de Oromo-etnie behoort, waar de prevalentie van FGM 58,5% is. Zij meent dat uit een gemiddelde daling van de prevalentie in het algemeen of een daling in bepaalde regio's geen conclusies kunnen getrokken worden. Zij verwijst naar een arrest van de Raad met betrekking tot een Guineese vrouw die een vrees voor FGM voor haar dochter inriep en meent dat de logica van dit arrest kan doorgetrokken worden naar onderliggende zaak. Zij meent tevens dat haar moeder een bijzonder kwetsbaar profiel heeft als alleenstaande vrouw met twee jonge dochters die haar land van herkomst reeds een decennium heeft verlaten en die door haar omgeving zelf aan FGM werd onderworpen. Zij wijst erop dat noch de overheid, noch ngo's effectieve bescherming kunnen bieden tegen FGM in Ethiopië. Volgens haar is de wet die FGM verbiedt, dode letter.

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een medisch attest van 28 november 2014 (stuk 2), de UNHCR *Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation* van mei 2009 (stuk 3), het rapport *“Female genital mutilation/cutting country profile”* van oktober 2013 van UNFPA (stuk 4), een rapport van het US Department of State van 27 februari 2014 (stuk 5), een rapport van de *Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés* van 20 oktober 2010 (stuk 6) en het Algemeen Ambtsbericht Ethiopië van mei 2013 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (stuk 7).

2.2.1. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat de Raad in het kader van de asielaanvraag van verzoeksters moeder, waarin ook reeds een vrees voor de besnijdenis van verzoekster en haar zus werd opgeworpen, als volgt oordeelde in het arrest nummer 128 537 van 2 september 2014, dat kracht van gewijsde heeft:

"2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter adstructie van haar voorgehouden identiteit, herkomst, nationaliteit, asielrelaas en reisweg. Verder dient verweerder te worden bijgetreden waar deze in de nota vaststelt dat verzoekster de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat waar deze op omstandige en gedetailleerde wijze motiveert waarom geen geloof kan worden gehecht aan het door haar geopperde asielrelaas. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, gezien deze niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen. Aldus kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde arrestatie, aan de vermeende arrestatie van haar vader en haar broer, aan het verklaarde aan haar opgedrongen huwelijk en aan de besnijdenis en de dood van haar kind in Ethiopië. Verzoekster beroept zich op een vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes. De geloofwaardigheid en de ernst van deze vrees worden echter op fundamentele wijze ondermijnd doordat zij hiervan in de vragenlijst van het CGVS nergens melding maakte (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster de vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes hierin zou hebben vermeld indien zij zulke vrees daadwerkelijk koesterde.

De geloofwaardigheid van verzoeksters vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes wordt nog verder ondermijnd doordat zij niet wist wat de wet in Ethiopië zegt over FGM en niet kon aangeven of FGM er toegelaten of verboden is (administratief dossier, stuk 5, p.29). Indien zij een vrees koesterde dat haar dochtertjes zouden worden besneden, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich hierover zou hebben geïnformeerd.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op basis van de hierin aangehaalde verklaringen en informatie met recht gemotiveerd:

"U verklaarde dat u niet wilt dat uw kinderen meemaken wat u meemaakte, (vrouwen)besnijdenis traditie is in Ethiopië, u bang bent van uw nonkel langs vaderszijde, en uw dochters, in het geval ze niet besneden zouden worden, vermeden zullen worden (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd of, indien u in Addis Abeba zou wonen, u niet zelf de beslissing zou kunnen nemen, antwoordde u dat u in Addis Abeba de politie vreest [waarmee u verwijst naar uw, hierboven evenwel ongeloofwaardig bevonden, arrestatie en detentie]. Gevraagd waarom, indien u in Addis Abeba zou wonen en er geen problemen zou hebben met de politie, u de besnijdenis van uw dochters niet zou kunnen tegenhouden, antwoordde u vaagweg dat u er in contact zou staan met uw familie (hoewel u, zoals hierboven vermeld, verklaarde dat u niemand had in Addis Abeba), het er traditioneel aanvaard is, en uw dochters door niemand aanvaard zouden worden indien ze niet besneden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.29). U geconfronteerd met de vaststelling dat er in Addis Abeba toch veel vrouwen niet besneden zijn, antwoordde u het niet te weten, dat u besneden bent, en u meent dat iedereen besneden is. Gevraagd of u weet wat de wet in Ethiopië zegt over het gebruik van vrouwenbesnijdenis, antwoordde u het niet te weten, noch te weten of het al dan niet is toegelaten.

Het dient evenwel vastgesteld dat deze door u geopperde vrees dermate vaag is, gezien u niet concreet weet aan te geven wie druk op u zou leggen opdat uw dochters besneden zouden worden, en dat uw verklaringen wat betreft de sociale uitsluiting die een normaal leven voor uw dochters onmogelijk zou maken, niet weten te overtuigen. Immers, uit de beschikbare informatie (Zie "Country Profile: FGM in Ethiopia" dd. oktober 2013, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat, hoewel het gebruik van 'Female Genital Mutilation' (verder FGM) problematisch en wijdverspreid is in Ethiopië, FGM bij wet verboden is in Ethiopië, er vooruitgang wordt geboekt in de strijd tegen het gebruik, de houding ten aanzien van FGM in Ethiopië aan het wijzigen is (zo zou de steun voor FGM tussen de jaren 2000 en 2005 gehalveerd zijn), en het gebruik van FGM dalend is. Daar waar het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar, in heel Ethiopië, in het jaar 2000 51,9% bedroeg, daalde dit percentage in het jaar 2005 tot 37,7% en in het jaar 2011 tot 23%. Voorts blijkt dat de problematiek groter is in rurale gebieden, dan in stedelijke centra, en dat het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar in de regio Addis Abeba, in het jaar 2011, 9,2% bedroeg, daar waar dat in het jaar 2005 nog 25,1% was, en in het jaar 2000 39,8% - hetgeen duidt op een significante, dalende trend. Er wordt eveneens vermeld dat er in Ethiopië meer dan 82 lokale en internationale organisaties werkzaam zijn ter uitroeiing van FGM – voornamelijk in stedelijke gebieden – en dat de Ethiopische overheid een gunstig wettelijk kader, en beleidsklimaat, verzekerde. Gegeven deze vaststellingen, dient opgemerkt dat uw verklaringen wat betreft de onmogelijkheid een normaal sociaal leven te kunnen leiden in

Ethiopië, indien men als vrouw onbesneden is, niet overtuigen. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de door u geuite vrees voor besnijdenis van uw dochters, gegrond is, en u dit niet zou kunnen tegenhouden."

Deze motivering vindt overigens bevestiging in de informatie die verzoekster bij het verzoekschrift voegt. Ook uit deze informatie blijkt duidelijk dat zich in Ethiopië een gevoelige daling voordeed in de prevalentie van FGM, dat FGM – hoewel dit weinig veroordelingen tot gevolg heeft – wettelijk strafbaar is, dat de overheid actieve ontradingscampagnes voert en dat het probleem van FGM in de steden kleiner is.

In zoverre verzoekster om voormelde motivering te ontkrachten in onderhavig verzoekschrift de nadruk vestigt op haar etnie als Oromo, beweert dat de prevalentiegraad van FGM binnen deze etnie zoals in 2005 nog steeds 88 procent zou zijn en poneert dat zij daardoor een objectief risico op vervolging loopt, dient te worden opgemerkt dat zij in dit betoog niet kan worden gevolgd.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de prevalentiegraad van FGM bij de Oromo, in tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt, weldegelijk en net als in de rest van Ethiopië significant is gedaald. Uit de informatie in het dossier blijkt immers dat zich een significante daling in de prevalentie van FGM voordeed in geheel Ethiopië, daar waar deze voor meisjes onder de vijftien jaar in 2000, 2005 en 2011 respectievelijk 51,9%, 37,7% en 23% bedroeg. Tevens blijkt hieruit dat deze daling zich in alle regio's voordeed. Inzake de regio Oromiya, waar de Oromo-etnie geconcentreerd is, blijkt in dit kader dat de prevalentie van FGM bij meisjes onder de vijftien jaar daalde van 43,2% in 2000 naar 34,9% in 2005 en 17,3% in 2011. Dat de daling ook bij de Oromo plaatsvond blijkt eveneens duidelijk uit de cijfers van EGLDAM in de landeninformatie. Hieruit blijkt dat het totale aantal besneden vrouwen bij de Oromo daalde van meer dan 80% in 1997 naar 58,5% in 2007 (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie, Country Profile: FGM in Ethiopia van oktober 2013, p.19-20, 41-43). De loutere verwijzing naar de situatie inzake FGM bij de Oromo in Ethiopië kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoeksters dochters bij een eventuele terugkeer dreigen te worden vervolgd.

Daarenboven blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar band met de Oromo-gemeenschap uitermate beperkt is en dat het gegeven dat zij Oromo is geen grote rol speelde in haar leven. Zij woonde van haar achtste en tot in 2002 in Addis Abeba en liep daar ook school. Verder spreekt zij geen Oromo omdat haar ouders Amhaars spraken sedert zij als kind opgroeide in Addis Abeba. Voorts had zij moeite om Ambo, haar dorp van oorsprong, te situeren in Ethiopië in het algemeen en in Oromiya in het bijzonder, kon zij de hoofdstad van de Oromiya-regio niet geven, kende zij de naam van de traditionele godsdienst bij de Oromo niet en kon zij de festivals van de Oromo niet geven (ibid., p.4, 6-7, 22-23, 28). Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeksters familie niet dermate op de Oromo-tradities gericht is dat zij haar dochtertjes zou willen laten besnijden.

Verzoekster verwees bij het CGVS bovendien zelf niet naar het feit dat haar etnie een grote rol speelde voor haar vrees. Zij stelde er, wanneer gevraagd werd waarom het een probleem zou zijn indien zij in Addis Abeba zou wonen aangezien daar veel vrouwen niet besneden zijn, immers gewoonweg het niet te weten, zelf besneden te zijn en te denken dat iedereen besneden was (ibid., p.14, 29). Bijgevolg kan bezwaarlijk worden geloofd dat verzoekster, zoals zij heden laat uitschijnen, louter op basis van haar etnie problemen zou krijgen indien zij in Addis Abeba zou wonen; derhalve slaagt zij er niet in de voormelde motivering te ontkrachten.

Verzoekster verwijst daarnaast nog naar haar kwetsbaar profiel als alleenstaande moeder en naar de verwaterde banden met haar thuisland. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas en van haar beweerde vrees voor een besnijdenis van haar dochters, is het niet aangetoond dat zij als alleenstaande moeder van twee dochters die geen steun geniet zal worden beschouwd en beschikt zij in Addis Abeba nog over familieleden (haar vader en haar broer) die haar kunnen ondersteunen. Verder is verzoekster een volwassen, zelfstandige vrouw die enige scholing heeft genoten en erin slaagde om jarenlang op zelfstandige wijze in Libanon en Griekenland te verblijven, zodat van haar hoe dan ook mag worden verwacht dat zij op zelfstandige wijze in haar land van herkomst kan verblijven.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar een Franstalig arrest van de RvV, dient, nog daargelaten dat dit arrest betrekking heeft op de situatie inzake FGM in Guinee en dat verzoekster niet aantoonde dat deze situatie vergelijkbaar is met deze in Ethiopië, te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 15) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.3. gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat, gelet op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, het aan verweerder of de Raad toekomt om aan te tonen dat er goede redenen zijn dat verzoekster of haar moeder niet opnieuw vervolgd zullen worden, dient erop gewezen dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde medisch attest met betrekking tot verzoekster (zie map 'Documenten') blijkt dat verzoekster niet besneden is. Er kan dan ook niet worden ingezien welke vervolging verzoekster reeds ondergaan zou hebben. Dat haar moeder een besnijdenis type 2 onderging, doet hieraan geen afbreuk. Ieder dossier wordt immers individueel behandeld. Dat haar moeder een herstellende operatie onderging (verzoekschrift, stuk 2) is bovendien geen element dat aantoonst dat verzoekster zelf reeds vervolgd werd of vervolgd zal worden. In zoverre verzoekster wenst aan te tonen dat haar moeder ingevolge de herstellende operatie in geval van terugkeer naar Ethiopië het risico loopt op een herbesnijdenis, dient nogmaals herhaald dat ieder dossier individueel wordt behandeld, zodat verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag geen vrees kan invoeren die louter zou kunnen bestaan in hoofde van haar moeder. Gelet op het voorgaande kan er *in casu* geen toepassing zijn van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster aanvoert dat UNHCR stelt dat FGM vervolging uitmaakt, dat de vrees voor FGM kan ontstaan na enig verblijf in een ander land met een andere cultuur en dat het praten over deze vrees met schroom gepaard kan gaan, dient erop gewezen dat in 's Raads arrest nummer 128 537 van 2 september 2014 hieromtrent reeds als volgt werd geoordeeld: *"Verzoekster beroept zich op een vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes. De geloofwaardigheid en de ernst van deze vrees worden echter op fundamentele wijze ondermijnd doordat zij hiervan in de vragenlijst van het CGVS nergens melding maakte (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster de vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes hierin zou hebben vermeld indien zij zulke vrees daadwerkelijk koesterde."* Het feit dat een asielaanvraag werd ingediend in verzoeksters eigen naam, doet aan deze motivering geen afbreuk.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift nog verwijst naar een prevalentiegraad van 58,5% van FGM bij de Oromo, dient erop gewezen dat ook hieromtrent reeds geoordeeld werd in 's Raads arrest nummer 128 537 van 2 september 2014. Ook de stukken die verzoekster bij onderhavig verzoekschrift voegt dienaangaande (stukken 3-7) kwamen reeds aan bod in dit arrest. Er dient op gewezen dat in dit arrest de vrees van verzoeksters moeder voor de besnijdenis van verzoekster en haar zus eveneens aan bod kwam en dat het louter indienen van een asielaanvraag in naam van verzoekster op zich geen afbreuk doet aan de motivering in dit arrest. Deze motivering kan dan ook worden overgenomen wat betreft verzoeksters asielaanvraag en het onderhavige verzoekschrift:

"In zoverre verzoekster om voormelde motivering te ontkrachten in onderhavig verzoekschrift de nadruk vestigt op haar etnie als Oromo, beweert dat de prevalentiegraad van FGM binnen deze etnie zoals in 2005 nog steeds 88 procent zou zijn en poneert dat zij daardoor een objectief risico op vervolging loopt, dient te worden opgemerkt dat zij in dit betoog niet kan worden gevolgd.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de prevalentiegraad van FGM bij de Oromo, in tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt, weldegelijk en net als in de rest van Ethiopië significant is gedaald. Uit de informatie in het dossier blijkt immers dat zich een significante daling in de prevalentie van FGM voordeed in geheel Ethiopië, daar waar deze voor meisjes onder de vijftien jaar in 2000, 2005 en 2011 respectievelijk 51,9%, 37,7% en 23% bedroeg. Tevens blijkt hieruit dat deze daling zich in alle regio's voordeed. Inzake de regio Orimiya, waar de Oromo-etnie geconcentreerd is, blijkt in dit kader dat de

prevalentie van FGM bij meisjes onder de vijftien jaar daalde van 43,2% in 2000 naar 34,9% in 2005 en 17,3% in 2011. Dat de daling ook bij de Oromo plaatsvond blijkt eveneens duidelijk uit de cijfers van EGLDAM in de landeninformatie. Hieruit blijkt dat het totale aantal besneden vrouwen bij de Oromo daalde van meer dan 80% in 1997 naar 58,5% in 2007 (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie, Country Profile: FGM in Ethiopia van oktober 2013, p.19-20, 41-43). De loutere verwijzing naar de situatie inzake FGM bij de Oromo in Ethiopië kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoeksters dochters bij een eventuele terugkeer dreigen te worden vervolgd.

Daarenboven blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar band met de Oromo-gemeenschap uitermate beperkt is en dat het gegeven dat zij Oromo is geen grote rol speelde in haar leven. Zij woonde van haar achtste en tot in 2002 in Addis Abeba en liep daar ook school. Verder spreekt zij geen Oromo omdat haar ouders Amhaars spraken sedert zij als kind opgroeide in Addis Abeba. Voorts had zij moeite om Ambo, haar dorp van oorsprong, te situeren in Ethiopië in het algemeen en in Oromiya in het bijzonder, kon zij de hoofdstad van de Oromiya-regio niet geven, kende zij de naam van de traditionele godsdienst bij de Oromo niet en kon zij de festivals van de Oromo niet geven (ibid., p.4, 6-7, 22-23, 28). Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeksters familie niet dermate op de Oromo-tradities gericht is dat zij haar dochtertjes zou willen laten besnijden.

Verzoekster verwees bij het CGVS bovendien zelf niet naar het feit dat haar etnie een grote rol speelde voor haar vrees. Zij stelde er, wanneer gevraagd werd waarom het een probleem zou zijn indien zij in Addis Abeba zou wonen aangezien daar veel vrouwen niet besneden zijn, immers gewoonweg het niet te weten, zelf besneden te zijn en te denken dat iedereen besneden was (ibid., p.14, 29). Bijgevolg kan bezwaarlijk worden geloofd dat verzoekster, zoals zij heden laat uitschijnen, louter op basis van haar etnie problemen zou krijgen indien zij in Addis Abeba zou wonen; derhalve slaagt zij er niet in de voormelde motivering te ontcrachten.

Verzoekster verwijst daarnaast nog naar haar kwetsbaar profiel als alleenstaande moeder en naar de verwaterde banden met haar thuisland. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas en van haar beweerde vrees voor een besnijdenis van haar dochters, is het niet aangetoond dat zij als alleenstaande moeder van twee dochters die geen steun geniet zal worden beschouwd en beschikt zij in Addis Abeba nog over familieleden (haar vader en haar broer) die haar kunnen ondersteunen. Verder is verzoekster een volwassen, zelfstandige vrouw die enige scholing heeft genoten en erin slaagde om jarenlang op zelfstandige wijze in Libanon en Griekenland te verblijven, zodat van haar hoe dan ook mag worden verwacht dat zij op zelfstandige wijze in haar land van herkomst kan verblijven.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar een Franstalig arrest van de RvV, dient, nog daargelaten dat dit arrest betrekking heeft op de situatie inzake FGM in Guinee en dat verzoekster niet aantoonde dat deze situatie vergelijkbaar is met deze in Ethiopië, te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 15) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande."

Tevens dient gewezen op de volgende pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing:

"De verklaringen die uw moeder aflegde in het kader van uw asielprocedure zijn niet van die aard dat ze bovenstaande motivering aantasten. Integendeel, uw moeder verklaarde dat ze reeds tegen besnijdenis was op het moment dat men haar oudste dochter in Ethiopië wou besnijden (zie gehoor CGVS dd. 3/11/2014, p. 4). Uw moeder gaf aan op dat moment niet geweten te hebben dat er meisjes waren die niet besneden waren. Gevraagd waarom ze dan wou dat haar dochter niet besneden werd - iets wat toch niet evident is voor iemand die enkel weet dat alle meisjes besneden zijn en dit de normale gang van zaken is - verklaarde uw moeder dat ze het niet wou omdat zijzelf problemen had daardoor (zie gehoor CGVS dd. 3/11/2014, p. 4). Gevraagd hoe uw moeder dan wist dat die problemen een gevolg waren van haar besnijdenis, verklaarde uw moeder dat haar ouders haar zeiden dat ze deze problemen had omdat ze niet goed was besneden. Uw moeder weet echter niet wat haar ouders daarmee bedoelden en gevraagd of vrouwen die goed besneden zijn dan geen problemen hebben, verklaart ze het niet te weten omdat het in Ethiopië taboe is en er niet over gesproken wordt. Ook hier blijkt eens te meer dat de verklaringen van uw moeder over de besnijdenis van haar oudste dochter helemaal niet doorleefd overkomen. Immers, er kan aangenomen worden dat het zich verzetten tegen een traditionele praktijk die gepercipieerd wordt als alomtegenwoordig gepaard gaat met enige bewustwording waarover dan ook coherente verklaringen kunnen worden afgelegd. Dat uw moeder enerzijds haar onwetendheid over haar al dan niet goed uitgevoerde besnijdenis verklaart door de taboesfeer die er rond FGM hangt in Ethiopië maar anderzijds wel verklaart dat het haar ouders waren die haar zouden gezegd hebben dat ze problemen had omdat haar besnijdenis niet goed werd

uitgevoerd, iets wat toch merkwaardig is als er zo'n groot taboe rond hangt, toont aan dat zij niet in staat is haar verzet op een coherente manier toe te lichten. Opnieuw zijn haar verklaringen betreffende de slecht afgelopen gedwongen besnijdenis van uw moeders dochter in Ethiopië niet aannemelijk. Gevraagd of uw moeder -ondertussen- getracht heeft informatie te krijgen over de huidige situatie (prevalentie) op gebied van FGM in Ethiopië - een element dat nochtans opmerkelijk aanwezig was in de motivering tot weigering van haar persoonlijke asielaanvraag - stelt uw moeder opnieuw dat zij niks weet aangezien ze niet in de mogelijkheid was het te vragen (zie gehoor CGVS, p. 5). Nochtans verklaart uw moeder wel mensen buiten Ethiopië te kennen die besloten hebben hun dochters niet te laten besnijden (zie gehoor CGVS, p. 5) en legt uw moeder lidkaarten van GAMS voor, een organisatie in België die zich bezighoudt met FGM. Indien uw moeder werkelijk geïnteresseerd zou zijn in de situatie in Ethiopië, omdat ze vreest dat haar dochters bij een terugkeer het risico lopen besneden te worden, mocht toch van haar aangenomen worden dat ze zich ondertussen beter had geïnformeerd bij de kanalen die haar ter beschikking stonden, zoals GAMS en andere Ethiopiërs met wie ze contact onderhoudt. Opnieuw tast deze vaststelling de ernst van jullie vrees fundamenteel aan.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat uw advocaat in zijn brief (dd. 16/9/2014) aanhaalde dat u en uw zus in Ethiopië te kampen zullen krijgen met sociale uitsluiting en marginalisatie, aangezien jullie buitenhuwelijkse kinderen zijn. Echter, uw moeder, van wie toch mag verwacht worden dat ze daar als geboren en getogen Ethiopische een beter zicht op heeft dan uw advocaat, vermeldde hieromtrent geen enkele vrees. Gevraagd of er, buiten haar vrees voor besnijdenis, nog redenen waren waarom ze asiel vroeg voor haar dochters, voegde uw moeder niets toe (zie gehoor CGVS, p. 3). Ook op het einde van het gehoor, toen haar de kans gegeven werd toevoegingen te doen, verklaarde ze niets te hebben toe te voegen (zie gehoor CGVS, p. 6).

[...]

Uw moeder legde in het kader van uw asielaanvraag jullie lidkaarten van GAMS en medische attesten voor waaruit blijkt dat u niet besneden bent en uw moeder wel besneden is (type II). Jullie lidmaatschap van GAMS en het feit dat u niet besneden bent wordt hier echter niet in twijfel getrokken. Dat uw moeder wel besneden is doet niets af aan bovenstaande motivering. Immers, dat zij besneden is toont allerm minst nog aan dat u eveneens een risico loopt op besnijdenis gezien de opmerkelijk dalende prevalentie van FGM in Ethiopië de laatste jaren (zie informatie bijgevoegd aan uw administratief dossier). De documenten aangaande het opsporingsonderzoek naar uw vader tonen enkel aan dat uw moeder gevraagd heeft (B.D.) op te sporen. Nergens blijkt echter dat het hier uw vader betreft aangezien uw moeder geen officiële identiteitsdocumenten voor u of uw zus voorlegt. Bovendien voegt deze informatie over het opsporingsonderzoek niets toe aan uw asielrelaas. Hetzelfde geldt voor de documenten in verband met de medische toestand van uw moeder."

Aangezien verzoekster er niet in slaagt deze motieven te weerleggen en zij steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS